

ELIZABETH
GEORGE

Zijn laatste wil

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

Deborah St James is verbijsterd wanneer ze op een stormachtige avond de broer van een oude vriendin uit Amerika op haar stoep aantreft. Helemaal wanneer hij haar vertelt dat zijn zus op het Engelse kanaaleiland Guernsey is opgepakt wegens moord. Deborah kan niet geloven dat haar vriendin tot zoiets in staat is.

Samen met haar man Simon reist ze af naar Guernsey om daar alles te doen wat in haar macht ligt om haar vriendin te bevrijden.

Het slachtoffer van de moord is de machtigste en rijkste man van het eiland. Uit zijn testament blijkt dat een groot deel van de lokale bevolking beter wordt van zijn dood. De motieven voor de moord zijn dan ook talrijk. Om meer duidelijkheid te krijgen roept Deborah uiteindelijk de hulp in van haar vriend, inspecteur Thomas Lynley.

Over de auteur

George begon op haar zevende al met schrijven. Na haar studie Engels en een master in psychologie werkte ze als docent Engels en als remedial teacher. Haar eerste boek, *Totdat de dood ons scheidt*, verscheen in 1988. Vanaf dat moment wijdde ze zich volledig aan haar schrijverschap. Veel van haar boeken zijn door de BBC bewerkt tot tv-films of -series, die ook in Nederland en Vlaanderen zijn uitgezonden.

Van dezelfde auteur

Afrekening in bloed
Zand over Elena
De verdwenen Jozef
Waar rook is...
Klassemoord
Mij is de wrake
Totdat de dood ons scheidt
In handen van de vijand
In de ban van bedrog
Wie zonder zonde is...
Verrader van het verleden
Zijn laatste wil
In volmaakte stilte
Een onafwendbaar einde
In wankel evenwicht
Lichaam van de dood
Een duister vermoeden
Stormgevaar
Ik weet wat je denkt
Verloren onschuld
Schaduwkant
Dag des oordeels

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Elizabeth George

Zijn laatste wil

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

A Place of Hiding

© 2003 by Susan Elizabeth George

All rights reserved.

Vertaling

Rie Neehus

Omslagbeeld

© Plainpicture/Harald Braun

Omslagontwerp

Mariska Cock

© 2011/2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7479 9

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting *PRO* (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Dit is een boek over een broer en een zus
en ik draag het op aan mijn eigen broer*

Robert Rivelle George

*met liefde en met bewondering voor zijn
talent, scherpzinnigheid en wijsheid.*

In één opzicht mag ons beroep inderdaad als oneerlijk beschouwd worden, omdat we, als alle grote staatslieden, diegenen aanmoedigen die hun vrienden verraden.

The Beggar's Opera
John Gay

10 november

14.45 uur

Montecito, California

De Santa Anawinden waren de fotografie niet gunstig gezind, maar dat was niet iets wat je kon vertellen aan een egotripper van een architect, die geloofde dat zijn hele reputatie ervan afhing dat vandaag alles werd vastgelegd voor het nageslacht, en voor *Architectural Digest*: 17.500 vierkante meter kale heuvelhelling. Je kon niet eens proberen hem dat te vertellen. Wanneer je eindelijk de locatie had gevonden nadat je voor je gevoel 25 keer de verkeerde weg was ingeslagen, was jij al te laat, had hij al de pest in, en joeg de schrale wind al zoveel stof op, dat je er alleen maar zo snel mogelijk weer vandaan wilde. Wat niet mogelijk was als je met hem begon te argumenteren of je de foto's wel zou nemen. Dus je nam ze, stof of niet, zonder acht te slaan op de rollende, dorre struikjes die door een team voor speciale effecten geïmporteerd leken te zijn om ervoor te zorgen dat een terrein in California ter waarde van verscheidene miljoenen dollars met uitzicht op de oceaan, eruitzag als Barstow in augustus. En ongeacht het feit dat het zand onder je contactlenzen kroop, dat de wind maakte dat je huid aanvoelde als gemalen perzikpitten en dat je haar veranderde in geschroeid hooi. Het ging om je baan; dat was het enige waar het op aankwam. En omdat China River de kost verdiende met die baan, deed ze het.

Ze was echter niet blij. Nadat het werk gedaan was, kleefde er een laag vuil op haar kleren en tegen haar huid, en het enige wat ze wilde – behalve een groot glas van het koudste water dat ze kon vinden en lang liggen weken in een heel koud bad – was ervandaan te gaan, weg van de heuvel en dichterbij het strand. Daarom zei ze: 'Dat was het dan. Overmorgen heb ik proefdrukken voor u, waar u een keuze uit kunt maken. Eén uur? Op uw kantoor? Goed, ik zal er zijn.' Daarna beende ze weg zonder de man de kans te geven te antwoorden. Zijn reactie op haar abrupte vertrek interesseerde haar weinig.

Ze reed de heuvel af in haar oude Plymouth, over een glad geplaveide weg; kuilen waren voorgoed verbannen uit Montecito. De weg voerde haar langs de huizen van de superrijken in Santa

Barbara, die hun beschutte, bevoorrechte levens leidden achter elektronisch bediende hekken, waar ze zwommen in speciaal voor hen ontworpen zwembaden en zich naderhand afdroogden met badstof die zo dik en wit was als een sneeuwbank in Colorado. Af en toe moest ze remmen voor Mexicaanse tuinlieden die zweetten achter die beschermende muren, en voor tienermeisjes te paard, die voorbijdraafden in strakke, blauwe spijkerbroeken en korte T-shirts. Het haar van deze meisjes zwaaide heen en weer in het zonlicht. Ze droegen het allemaal lang en recht en glanzend, alsof het van binnenuit verlicht werd. Hun huid was smetteloos en hun tanden waren ook perfect. En geen enkel meisje had een ons ongewenst vlees... nergens. Maar ja, waarom zouden ze ook? Een teveel aan gewicht zou niet de morele kracht hebben om langer op hun lichaam te talmen dan de tijd die ze ervoor nodig hadden om in de badkamer op de weegschaal te stappen, hysterisch te worden, en zich vervolgens over de toiletpot te buigen.

Ze waren zo zielig, dacht China. Het hele verwende, ondervoede stelletje. En wat nog erger was voor de domkopjes, hun moeders zagen er waarschijnlijk precies zo uit als zij: toonbeelden van een leven lang privé-sportleraren, plastische chirurgie, excursies naar de winkels, dagelijkse massages, wekelijkse manicure, en geregelde afspraken met een zielenknijper. Niets was beter dan het hebben van een gouden creditcard, aangeboden door een of andere idioot die als enige eis aan zijn vrouwen stelde dat ze er goed uitzagen.

Telkens wanneer China naar Montecito moest, kon ze niet wachten om er weer uit weg te komen, en vandaag was het al niet anders. Zo mogelijk maakten de wind en de hitte van vandaag de aandrang om dit oord achter zich te laten sterker dan normaal, als iets wat aan haar stemming knaagde. Die eerlijk gezegd al beroerd genoeg was. Een gevoel van totaal onbehagen had op haar schouders gedrukt sinds het moment waarop die ochtend vroeg haar wekker had gerinkeld.

Niets anders had er gerinkeld, zeker niet de telefoon. Dat was het probleem. Nadat ze wakker was geworden had ze die automatische sprong in de tijd van drie uur gemaakt, naar tien uur 's morgens in Manhattan, dus waarom heeft hij niet gebeld? En terwijl de uren verstreken tot het moment waarop ze moest vertrekken naar haar afspraak in Montecito, had ze voornamelijk naar de telefoon gestaard en was ze gloeiend nijdig geworden, iets wat

gemakkelijk genoeg was omdat de thermometer om negen uur in de ochtend al 25 graden aangaf.

Ze probeerde zich bezig te houden. Ze had de hele voortuin met de gieter water gegeven en daarna had ze hetzelfde gedaan met de achtertuin, tot het gras aan toe. Ze had een praatje over het hek gemaakt met Anita Garcia – ‘Hallo, meisje, heb je last van dit weer? Jezus, ik ga er kapot aan.’ – en haar meegevoel uitgesproken over de hoeveelheid water die het lichaam van haar buurvrouw vasthield in deze laatste maand van haar zwangerschap. Ze had de Plymouth gewassen en meteen drooggewreven, waarbij ze erin geslaagd was het stof dat zich eraan wilde hechten en in modder wilde veranderen, één stap voor te blijven. En ze was twee keer het huis in gevlogen toen de telefoon ging, alleen om zo’n zalvende, onaangename telefonische verkoper aan de lijn te krijgen, zo iemand die altijd eerst wilde weten of je een prettige dag had voor hij van start ging met zijn verkoopbabbel over het veranderen van interlokale telefoonmaatschappij, wat natuurlijk ook je leven zou veranderen. Uiteindelijk had ze het huis uit moeten gaan, naar Montecito. Maar niet voor ze de telefoon nog een laatste maal had opgepakt om zeker te weten dat ze een kiestoon had, en niet voor ze haar antwoordapparaat twee keer had gecontroleerd om zich ervan te overtuigen dat het een boodschap zou opnemen.

Al die tijd had ze een hekel aan zichzelf gehad, omdat ze hem niet gewoon kon loslaten. Maar dat was al jaren het probleem. Dertien, om precies te zijn. God. Ze haatte de liefde.

Haar mobiele telefoon was de telefoon die eindelijk overging, toen ze bijna aan het eind was van haar rit naar het strand. Op nog geen vijf minuten afstand van het ongelijke stuk trottoir dat het betonpad naar haar voordeur aangaf, ging die over op de stoel naast haar. China griste het toestel van de zitting en ze hoorde Matts stem.

‘Hallo, schoonheid.’ Hij klonk opgewekt.

‘Ook hallo.’ Ze haatte de onmiddellijke opluchting die ze voelde, alsof een kurk werd losgetrokken en opgekropte bezorgdheid omhoogborrelde. Verder zei ze niets.

Het kostte hem geen moeite het te begrijpen. ‘Kwaad?’

Niets van haar kant. Laat hem maar even sudderen, dacht ze.

‘Ik geloof dat ik het deze keer behoorlijk verziekt heb.’

‘Waar was je?’ vroeg ze nijdig. ‘Ik dacht dat je vanochtend zou bellen. Ik heb thuis gewacht. Ik haat het wanneer je dat doet, Matt. Waarom begrijp je dat niet? Als je niet van plan bent om te bellen,

zeg het dan gewoon, daar kan ik mee leven, oké? Waarom heb je niet gebeld?’

‘Sorry. Ik was het van plan. Ik heb het de hele dag tegen mezelf gezegd.’

‘En...?’

‘Het zal wel raar klinken, China.’

‘Probeer het toch maar.’

‘Oké. Gisteravond kwam er een gemeen koufront aanzetten. Ik ben de halve ochtend bezig geweest om een behoorlijke jas te vinden.’

‘Je kon niet met je mobiel bellen, toen je de deur uit was?’

‘Vergeten mee te nemen. Sorry. Dat zei ik al.’

Ze kon de altijd aanwezige achtergrondgeluiden van Manhattan horen, dezelfde geluiden die ze hoorde wanneer hij uit New York belde. Het geblèr van claxons dat weergalmde door bebouwde ravijnen, drillboren die als zware wapens op cement beukten. Maar als hij zijn mobiele telefoon in het hotel had laten liggen, wat deed hij er dan nu mee op straat?

‘Op weg om te gaan eten,’ zei hij tegen haar. ‘Laatste vergadering. Tenminste, van vandaag.’

Ze was gestopt op een lege plek naast het trottoir, ongeveer dertig meter bij haar huis vandaan. Ze vond het vervelend om te moeten stilstaan, omdat de airconditioning in haar auto niet tegen het verstikkende interieur op kon, maar Matts laatste opmerking zorgde ervoor dat de hitte plotseling minder belangrijk werd en zeker minder voelbaar. Haar volledige aandacht concentreerde zich op de bedoeling van zijn woorden.

Als ze iets geleerd had, was het dat ze haar mond moest houden wanneer hij een van zijn kleine verbale brandbommen op haar losliet. Er was een tijd geweest dat ze onmiddellijk zou zijn ingegaan op een opmerking als ‘Tenminste, van vandaag’, om bijzonderheden uit zijn verborgen bedoeling te ziften. Maar de jaren hadden haar geleerd dat stilte even goed werkte als vragen of beschuldigingen. Het gaf haar tevens de bovenhand wanneer hij eindelijk toegaf wat hij probeerde niet te zeggen.

Het kwam er in één adem uit. ‘De situatie is als volgt. Ik moet hier nog een week blijven. Ik heb een kans om met een paar mensen te praten over een subsidie, en ik moet hen spreken.’

‘Matt. Dat meen je niet.’

‘Wacht, schatje. Luister. Deze kerels hebben vorig jaar een fortuin ter beschikking gesteld aan een filmmaker van New York

University. Ze zijn op zoek naar een project. Hoor je dat? Ze zijn echt op zoek.'

'Hoe weet je dat?'

'Het is me verteld.'

'Door wie?'

'Dus ik heb ze opgebeld en het is me gelukt een afspraak met ze te maken. Maar pas volgende week donderdag. Dus ik moet hier blijven.'

'Dat wordt dus geen Cambria.'

'Nee, we gaan heus wel. Alleen kan het niet volgende week.'

'Natuurlijk niet. Wanneer dan wel?'

'Daar gaat het nu juist om.' De straatgeluiden aan de andere kant van de mobiele verbinding leken een moment luider te worden, alsof hij zich ertussen had geworpen, van het trottoir gedrongen door de drukte in de stad aan het eind van een werkdag.

'Matt? Matt?' zei ze, en even voelde ze een onverklaarbare paniek toen ze dacht dat ze hem kwijt was. Verdomde telefoons en verdomde signalen, die altijd op het verkeerde moment zwakker werden.

Hij kwam echter terug en nu was het rustiger. Hij was een restaurant in gedoken, zei hij. 'Dit is alles of niets voor de film. China, dit is een festivalwinnaar. Een absolute topper, en je weet wat dat kan betekenen. Ik vind het heel vervelend om je te moeten teleurstellen, maar als ik de film niet aan deze mensen kan verkopen, ben ik het niet waard om je ergens mee naartoe te nemen. Naar Cambria. Naar Parijs. Of naar Kalamazoo. Zo ligt het.'

'Prima,' zei ze tegen hem, maar dat was het niet, en dat zou hij merken aan de vlakke klank in haar stem. Het was een maand geleden sinds hij erin geslaagd was om twee dagen vrij te nemen van verkoopbesprekingen in LA en strooptochten naar geld in de rest van het land, en daarvóór waren het zes weken geweest, waarin zij haar eigen klanten afbelde en hij doorging de horizon van zijn droom na te jagen. 'Soms,' zei ze, 'vraag ik me af of je ooit alles op een rijtje zult krijgen, Matt.'

'Ik weet het. Het lijkt wel of het eeuwen duurt voor je een film van de grond krijgt. En soms is dat ook zo. Je kent de verhalen. Jaren gestoken in de ontwikkeling en dan... *wham*, onmiddellijk een kassucces. Maar ik wil dit doen. Ik moet het doen. Het spijt me alleen dat het erop lijkt dat we vaker niet bij elkaar zijn dan wel.' China hoorde dit alles aan, terwijl ze intussen keek naar een kleuter die met zijn driewielertje over het trottoir scharrelde, gevolgd

door zijn waakzame moeder en een zo mogelijk nog waakzamer Duitse herder. Het kind kwam bij een plek waar het beton ongelijk lag, opgeduwd door een boomwortel, en het voorwiel bleef in het ontstane gat steken. Hij probeerde er met behulp van de trappers uit te komen, maar hij kon niets doen tot zijn moeder hem te hulp schoot. Bij het zien ervan voelde China zich onverklaarbaar treurig worden.

Matt wachtte op haar reactie. Ze probeerde een nieuwe variatie te bedenken om haar teleurstelling uit te drukken, maar er wilde haar niets te binnen schieten. Daarom zei ze: 'Ik bedoelde niet direct het maken van een film, Matt.'

En hij zei: 'O.'

Daarna was er niets meer te bepraten, omdat ze wist dat hij in New York zou blijven om zich aan de afspraak te houden die hij met zoveel moeite had gemaakt, en dat zij het zelf maar moest uitzoeken. Weer een afspraak die niet doorging, weer een spaak in het wiel van het grote levensplan.

Ze zei: 'Nou, veel succes met je bespreking.'

Hij zei: 'We bellen. De hele week. Goed? Je bent het er toch wel mee eens, China?'

'Heb ik een andere keus?' vroeg ze, en ze zei hem gedag.

Ze had een hekel aan zichzelf omdat ze hun gesprek op die manier beëindigde, maar ze had het warm, ze voelde zich ellendig, ontmoedigd, depressief... Je kon het noemen zoals je wilde. In elk geval, ze had niets meer te bieden.

Ze walgde van het deel van haarzelf dat onzeker was over de toekomst, en meestal kon ze die karaktertrek wel onder controle houden. Wanneer die haar ontsnapte en de leiding van haar leven overnam als een te overtuigende gids naar de chaos, leidde dat nooit tot iets goeds. Het reduceerde haar tot iemand die geloofde in het soort vrouw dat ze lang had verafschuwd, dat ten koste van alles een man wilde hebben, hem voor het huwelijk wilde strikken en zijn leven zo snel mogelijk wilde volproppen met baby's. Die kant wilde zij niet op, hield ze zich herhaaldelijk voor. Maar een deel van haar wilde het toch.

Dit maakte dat ze vragen stelde, eisen stelde, en haar aandacht wijdde aan een 'ons' in plaats van die geconcentreerd te houden op een 'ik'. Wanneer dat gebeurde, was datgene wat oplaaide tussen haar en de man in kwestie – dat was altijd Matt geweest – een herhaling van het debat dat ze nu al vijf jaar voerden. Ze draaiden in kringetjes rond om het onderwerp huwelijk, en dat

had tot dusver steeds hetzelfde resultaat opgeleverd: zijn duidelijke tegenzin – alsof het feitelijk nog nodig was dat ze die zag en hoorde – gevolgd door haar woedende beschuldigingen. Die dan werden gevolgd door een breuk, veroorzaakt door diegene van hen beiden die het wanhopigst was over de verschillen die tussen hen opdoemden.

Diezelfde verschillen brachten hen echter ook weer bij elkaar, omdat ze de relatie vervulden met een onmiskenbare opwinding die geen van beiden tot dusver bij iemand anders had gevonden. Hij had het waarschijnlijk geprobeerd, dat wist China. Maar zij niet. Dat hoefde ze niet. Ze wist al jaren dat Matthew Whitecomb voor haar de ware was.

China was voor de zoveelste keer tot deze conclusie gekomen toen ze haar bungalow bereikte: 350 vierkante meter architectuur uit 1920, die ooit gediend had als weekendhuisje voor iemand uit LA. Het huis stond te midden van soortgelijke bungalowtjes in een straat met aan weerszijden palmbomen, dicht genoeg bij het strand om te kunnen profiteren van de oceanbries, ver genoeg van het water om betaalbaar te zijn.

Het was beslist zeer bescheiden, er waren vijf kleine vertrekken – als je de badkamer meetelde – en slechts negen ramen, met een brede veranda aan de voorkant, en voor en achter een rechthoekig grasveld. De voortuin werd van het trottoir gescheiden door een houten hek, waar schilfers witte verf afbladderden die in de bloembedden en op de stoep waaiden, en naar het poortje in dit hek sjouwde China haar fotoapparatuur, nadat ze haar gesprek met Matt had beëindigd.

De hitte sloeg op haar neer, slechts iets minder intens dan op de heuvel, maar de wind was niet zo krachtig. De palmbladeren rammelden als oude botten in de bomen, en de lavendel die tegen het voortuinhekje groeide, hing lusteloos in het felle zonlicht, met bloemen als paarse sterretjes, opschietend uit aarde die vanmiddag kurkdroog was, alsof ze ze vanochtend geen water had gegeven.

China tilde het scheef hangende hekje op en daarna gooide ze het open; de tassen met haar camera's hingen als een loden gewicht aan haar schouder en weerhielden haar ervan naar de tuinslang te lopen om de arme bloemen te begieten. Ze vergat deze goede bedoeling echter onmiddellijk door wat ze zag: een man, naakt op zijn korte broek na, lag op zijn buik midden op haar grasveld. Zijn hoofd rustte op wat zijn tot een bal opgerolde spijkerbroek en een verbleekt, geel T-shirt leken te zijn. Schoenen waren nergens te

zien, zijn voetzolen waren zwarter dan zwart en de hielen waren met zo'n dikke laag eelt bedekt dat de huid diepe kloven vertoonde. Als je op zijn enkels en ellebogen afgang, leek hij bovendien iemand te zijn die niet graag in bad ging. Eten of lichaamsbeweging schuwde hij blijkbaar niet, hij was goed gebouwd zonder dik te zijn. Drinken evenmin, want op dit moment omklemde zijn rechterhand een zweetende fles Pellegrino.

Haar Pellegrino, zo te zien. Het water waar ze zo naar had verlangd om het achter elkaar te kunnen opdrinken.

Hij draaide zich traag om en keek haar met half dichtgeknepen ogen aan, steunend op zijn smerige ellebogen. 'Je beveiliging stelt geen moer voor, China.' Hij nam een flinke slok uit de fles.

China keek naar de veranda, waar de hordeur opening en de voordeur niet meer was dan een gapend gat. 'Verdomme,' riep ze. 'Heb je nu weer bij me ingebroken?'

Haar broer ging rechtop zitten en schermde zijn ogen af. 'Waarom heb jij in godsnaam die kleren aan? Het is verdomme 32 graden en jij ziet eruit als Aspen in januari.'

'En jij ziet eruit of je elk moment gearresteerd kunt worden wegens naaktloperij. Lieve hemel, Cherokee, gebruik je hersens toch eens een keer. Er wonen kleine meisjes in de straat. Als een van hen hier voorbijloopt en je zo ziet, staat er over een kwartier een politieauto voor de deur.' Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Heb je zonnebrandcrème opgedaan?'

'Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag,' merkte hij op. 'Vanwaar dat leer? Vertraagde opstandigheid?' Hij grinnikte. 'Als mam die broek kon zien, zou ze echt...'

'Ik draag die broek omdat ik hem leuk vind,' onderbrak ze hem. 'Hij zit gemakkelijk.' En omdat ik het me kan veroorloven, dacht ze. Wat meer dan de helft van de reden was: in zuidelijk California iets opvallends en nutteloos te bezitten omdat ze het wilde hebben, na in haar kinder- en tienerjaren door de rekken van het Leger des Heils te hebben gestruind, op zoek naar kleren die zowel pasten als niet te afzichtelijk waren en die – omwille van haar moeders opvattingen – nergens een spoor van dierlijke huid vertoonden.

'Ja, dat zal wel.' Hij krabbelde overeind terwijl ze langs hem liep naar de veranda. 'Leer, midden in een Santa Ana. Heel gemakkelijk. Dat klinkt zinnig.'

'Dat is mijn laatste fles Pellegrino.' Ze zette haar cameratassen vlak achter de voordeur neer. 'Daar heb ik de hele weg naar huis naar verlangd.'

‘Waar kwam je vandaan?’ Toen ze het hem vertelde begon hij te grinniken. ‘O, ik snap het. Foto’s gemaakt voor een architect. Stinkend rijk en wanhopig? Ik hoop het. Beschikbaar ook nog? Dat is *cool*. Nou, laat me dan maar eens kijken hoe je eruitziet.’ Hij stak de fles in zijn mond en ondertussen bekeek hij haar. Nadat hij genoeg had gedronken gaf hij haar de fles en zei: ‘Jij mag de rest. Je haar is klote. Waarom bleek je het nog steeds? Niet goed voor je. Zeker niet goed voor het grondwater, al die chemicaliën in de riolering.’

‘Alsof het grondwater jou iets kan schelen.’

‘Hé! Ik heb mijn normen.’

‘Eén ervan is kennelijk niet wachten tot mensen thuishkomen voor je hun huis leegrooft.’

‘Je boft dat ik het maar was,’ zei hij. ‘Het is nogal stom om weg te gaan en de ramen open te laten. Je horren lijken nergens op. Een zakmes. Meer was er niet voor nodig.’

China zag hoe haar broer het huis in was gekomen, omdat Cherokee, op de manier die typerend voor hem was, niets gedaan had om te verbergen hoe hij erin geslaagd was binnen te dringen. De oude hor voor een van de twee ramen van de zitkamer ontbrak; Cherokee had die heel eenvoudig kunnen verwijderen omdat de hor slechts met een metalen haakje dat in een oog viel, aan de vensterbank bevestigd was geweest. Haar broer was tenminste zo verstandig geweest om in te breken via een raam dat zich niet aan de straatkant bevond en niet gezien kon worden door de burens, die onmiddellijk de politie zouden hebben gebeld.

Ze liep door naar de keuken, met de fles Pellegrino in haar hand. Ze schonk de rest van het water in een glas, en deed er een schijfje limoen bij. Ze liet het erin rondwalsen, dronk het glas leeg en zette het daarna in de gootsteen, onvoldaan en geïrriteerd.

‘Wat kom je hier doen?’ vroeg ze haar broer. ‘Hoe ben je hier gekomen? Heb je je auto laten repareren?’

‘Die roestbak?’ Hij stommelde over het linoleum naar de koelkast, maakte die open en begon tussen de plastic zakken met fruit en groenten te rommelen. Hij haalde er een rode paprika uit, die hij meenam naar de gootsteen en zorgvuldig waste, alvorens een mes uit een van de laden te pakken en de paprika in tweeën te snijden. Nadat hij beide helften van de zaadjes had ontdaan, gaf hij een ervan aan China. ‘Ik ben met een paar dingen bezig, dus ik heb geen auto nodig.’

China negeerde de hint die in zijn laatste opmerking besloten lag.

Ze wist hoe haar broer zijn aas uitgooide. ‘Iedereen heeft een auto nodig.’ Ze legde haar halve paprika op de keukentafel en liep vervolgens naar de slaapkamer om zich te verkleeden. Het leer voelde in dit weer aan alsof ze in een sauna zat. Het zag er fantastisch uit, maar het voelde waardeloos. ‘Ik hoop dat je niet hiernaartoe gekomen bent in de hoop dat je de mijne kunt lenen,’ riep ze naar hem. ‘Want als dat wel zo is, is het antwoord bij voorbaat nee. Vraag het mam. Leen de hare. Ik neem aan dat ze die nog steeds heeft.’

‘Kom je naar huis met Thanksgiving?’ riep Cherokeee terug.

‘Wie wil dat weten?’

‘Drie keer raden.’

‘Doet haar telefoon het opeens niet meer?’

‘Ik heb tegen haar gezegd dat ik zou komen. Ze wilde dat ik het je vroeg. Kom je, of niet?’

‘Ik zal het er met Matt over hebben.’ Ze hing de leren broek in de kast, deed hetzelfde met het jasje, en gooide haar zijden blouse in de zak voor de stomerij. Nadat ze een losvallende hawaijurk had aangetrokken, pakte ze haar sandalen van de plank en liep ze naar haar broer terug.

‘Waar zit Matt tegenwoordig?’ Hij had zijn halve paprika op en was aan de hare begonnen.

Ze pakte de paprika uit zijn hand en nam een hap. Het vruchtvlies was koel en zoet, een bescheiden tegengif tegen de hitte en haar dorst. ‘Weg,’ zei ze tegen hem. ‘Cherokee, wil je alsjeblieft je kleren aantrekken?’

‘Waarom?’ Hij keek haar geil aan en draaide met zijn heupen.

‘Wind ik je op?’

‘Je bent mijn type niet.’

‘Weg waarnaartoe?’

‘New York. Voor zaken. Kleed je je nu nog aan of niet?’

Schouderophalend liep hij weg. Even later hoorde ze de hordeur met een klap dichtvallen toen hij naar buiten ging om de rest van zijn kleren te halen. Ze vond een niet-gekoelde fles Calistoga-water in de mufte bezemkast die ze als bijkeuken gebruikte. Het was tenminste iets waar koolzuur in zat. Ze pakte een paar ijsblokjes en schonk zich een groot glas in.

‘Je hebt niets gevraagd.’

Met een ruk draaide ze zich om. Cherokeee had zich aangekleed, zoals ze had gevraagd. Zijn T-shirt was gekrompen door het vele wassen, en zijn blauwe spijkerbroek hing laag op zijn heupen. De broekspijpen schuurden over het linoleum, en terwijl ze haar broer

bekeek, dacht China voor de zoveelste keer dat hij misplaatst was in de tijd. Met zijn te lange, lichtblonde krullen, zijn haveloze kleren, zijn blote voeten en zijn gedrag leek hij op een vluchteling uit de zomer van liefde. Wat ongetwijfeld zou maken dat hun moeder trots was, en dat hun vader goedkeurend zou lachen. Maar het bezorgde China... nou, ergernis. Ondanks zijn leeftijd en zijn gebruinde lichaam leek Cherokee nog steeds te kwetsbaar om op eigen benen te staan.

‘Dus je hebt het me niet gevraagd,’ zei hij.

‘Wat niet gevraagd?’

‘Waar ik mee bezig ben. Waarom ik geen auto meer nodig heb. Overigens, ik heb mijn duim opgestoken. Maar liften is ook niet meer wat het was. Ik ben vanaf gisteren rond lunchtijd bezig geweest om hier te komen.’

‘Daarom heb je een auto nodig.’

‘Niet voor wat ik van plan ben.’

‘Ik heb het je al gezegd: ik leen je mijn auto niet. Ik heb hem nodig voor mijn werk. En waarom ben je niet naar college? Ben je weer aan het spijbelen?’

‘Ik ben ermee gestopt. Ik had meer vrije tijd nodig om de werkstukken te maken. Dát heeft een enorme vlucht genomen. Ik moet je zeggen, tegenwoordig sta je versteld van het aantal gewetenloze studenten, Chine. Als ik hier mijn beroep van zou willen maken, zou ik waarschijnlijk op mijn veertigste kunnen ophouden met werken.’

China sloeg haar ogen ten hemel. De werkstukken waren examenopgaven, verhandelingen die thuis geschreven moesten worden, zo nu en dan een masterproefschrift en, tot dusver, twee dissertaties voor een doctoraal. Cherokee schreef ze voor studenten van de universiteit die geld genoeg hadden en die het te veel moeite vonden om de werkstukken zelf te maken. Dit had al lang geleden de vraag opgeroepen waarom Cherokee – die nooit minder kreeg dan een 8 voor iets wat hij tegen betaling had geschreven – zelf niet de energie kon opbrengen om te blijven studeren. Hij was zo vaak naar de universiteit van California gegaan en er vervolgens weer mee opgehouden, dat de instelling zo ongeveer een draaideur had met zijn naam erboven. Cherokee had echter een luchtige verklaring voor zijn uitzonderlijk haperende studie: ‘Als de universiteit me om mijn werk te doen gewoon zou betalen wat de studenten me betalen om hun werk te doen, zou ik het werk doen.’

‘Weet mam dat je er weer mee gekapt bent?’ vroeg ze haar broer.

‘Ik heb de banden doorgesneden.’

‘Ook dat nog.’ China had niet geluncht en dat begon ze te merken. Ze haalde de ingrediënten voor een salade uit de koelkast, en pakte één bord uit de kast, een subtiele hint waarvan ze hoopte dat haar broer die zou oppakken.

‘Dus, vraag het me.’ Hij trok een stoel onder de keukentafel uit en liet zich erop neervallen. Hij pakte een van de appels die in een rieten mandje lagen dat midden op de tafel stond en hij had die al naar zijn mond gebracht voor hij leek te beseffen dat het een namaakvrucht was.

Ze haalde de sla uit de plastic verpakking en begon die boven haar bord in stukjes te scheuren. ‘Wat moet ik je vragen?’

‘Dat weet je wel. Je ontwijkt de vraag. Oké, dan zal ik die voor je stellen. “Wat is het grote plan, Cherokee? Waar ben je mee bezig? Waarom heb je geen auto nodig?” Het antwoord: omdat ik een boot neem. En de boot voorziet me van alles. Vervoer, een inkomen en onderdak.’

‘Blijf maar dromen, Butch,’ mompelde China, meer tegen zichzelf dan tegen hem. In zoveel opzichten had Cherokee zijn 33 jaar geleefd als die *outlaw* uit het wilde westen: er was altijd een plan om snel rijk te worden, iets voor niets te krijgen en een goed leven te leiden.

‘Nee,’ zei hij. ‘Luister. Dit is echt geweldig. Ik heb de boot al gevonden. Ze ligt in Newport. Een vissersboot. Op dit moment worden er vaartochten mee gemaakt vanuit de haven. Hopen dollars per persoon. Ze vissen op bonita. Meestal zijn het dagreizen, maar voor meer dollars – en dan heb ik het over aanzienlijk meer – gaan ze naar Baja. Er moet het een en ander aan gedaan worden, maar ik kan op de boot leven terwijl ik haar opknap. Kopen wat ik nodig heb bij winkels in scheepsbenodigdheden – daar heb ik geen auto voor nodig – en ik kan het hele jaar door met passagiers varen.’

‘Wat weet jij van vissen? Wat weet jij van varen? En trouwens, waar haal je het geld vandaan?’ China sneed een stuk van een komkommer en ze begon het aan plakjes te snijden over de sla. Ze dacht na over haar vraag in samenhang met haar broers onverwachte komst en zei: ‘Cherokee, je moet er zelfs niet aan denken.’ ‘Hé? Wat denk je wel van me? Ik zei dat ik ergens mee bezig ben, en dat is zo. Verdomme. Ik dacht dat je blij zou zijn voor me. Ik heb mam zelfs niet om geld gevraagd.’

‘Alsof ze dat heeft.’

‘Nou, ze heeft het huis. Ik had haar kunnen vragen de eigendom aan mij over te dragen, zodat ik een tweede hypotheek kon nemen en op die manier het geld bij elkaar kon krijgen. En dat zou ze gedaan hebben. Dat weet je.’

Er zat iets waars in, dacht China. Wanneer was ze niet bezweken voor een van Cherokeees wilde plannen? Hij heeft astma, was in hun jeugd haar excuus geweest. Door de jaren heen was dat eenvoudig veranderd in ‘hij is een man’.

Dat liet China zelf over als bron van inkomsten. Ze zei: ‘Je haalt je over mij niets in je hoofd, oké? Wat ik heb is voor mij, voor Matt en voor de toekomst.’

‘Als die bestaat.’ Cherokee schoof zijn stoel bij de tafel vandaan. Hij liep naar de keukendeur en deed die open, waarna hij met zijn handen tegen de deurposten gesteund uitkeek over de door de zon uitgedroogde achtertuin.

‘Hoezo, als die bestaat?’

‘Niets. Vergeet het maar.’

China waste twee tomaten en begon ze in stukken te snijden. Ze wierp een blik op haar broer en zag dat hij zijn wenkbrauwen samentrok en op de binnenkant van zijn onderlip kauwde. Ze kon Cherokee River lezen als een reclamebord op vijftig meter afstand: er maalden intriges door zijn hoofd.

‘Ik heb geld gespaard,’ zei hij. ‘Natuurlijk is het niet genoeg, maar ik heb een kans om aardig wat te verdienen en dan heb ik het voor elkaar.’

‘Wil je daarmee zeggen dat je niet helemaal hierheen bent komen liften om mij te vragen een bijdrage te leveren? Dat je 24 uur langs de weg hebt gestaan om voor de gezelligheid op bezoek te komen? Om me je plannen te vertellen? Om me te vragen of ik naar mam ga met Thanksgiving? Dat is niet erg slim van je, vind ik. Er zijn telefoons. E-mail. Telegrammen. Rooksignalen.’

Hij draaide zich bij de deur om en bleef kijken terwijl ze het zand van vier champignons borstelde. ‘Feitelijk,’ zei hij, ‘heb ik twee gratis tickets om naar Europa te gaan, en ik dacht dat mijn zusje wel zin zou hebben om me te vergezellen. Daarom ben ik hier. Om te vragen of je meegaat. Je bent er toch nog nooit geweest? Noem het een vroeg kerstcadeautje.’

China liet haar mes zakken. ‘Hoe kom je verdomme aan twee gratis tickets naar Europa?’

‘Koeriersdienst.’

Hij begon het uit te leggen. Koeriers, zei hij, vervoerden dingen

van de Verenigde Staten naar plekken over de hele wereld, wanneer de afzender er niet op vertrouwde dat de postbussen, Federal Express, of een andere vervoerder de spullen op tijd, veilig en onbeschadigd op hun bestemming zouden brengen. Bedrijven of personen voorzagen een reiziger die zich ervoor aanbood van een kaartje dat hij nodig had om op de plaats van bestemming te komen – soms kreeg hij bovendien nog een vergoeding – en wanneer het pakje eenmaal in handen van de geadresseerde was afgeleverd, was de koerier vrij om zich in die plaats te vermaken, of om van daaruit verder te reizen.

In Cherokee's geval had hij een briefje gezien op een aanplakbord bij de universiteit van California, van iemand – ‘het bleek een advocaat uit Tustin te zijn’ – die een koerier zocht om een pakje naar Engeland te brengen, in ruil voor betaling en twee vliegtickets. Cherokee had gesolliciteerd en hij was aangenomen, op voorwaarde dat hij ‘zich netter zou kleden en iets aan zijn haar zou doen’.

‘Vijfduizend dollar om het pakje af te leveren,’ besloot Cherokee tevreden. ‘Is dat een goede deal of niet?’

‘Verdomme! Vijfduizend dollar?’ China's ervaring was dat dingen die te mooi waren om waar te zijn, het over het algemeen ook waren. ‘Wacht eens even, Cherokee. Wat zit er in dat pakje?’

‘Tekeningen van een architect. Zie je, dat is een van de redenen waarom ik meteen aan jou dacht voor het tweede ticket. Architectuur. Dat is toch echt iets voor jou?’ Cherokee liep naar de tafel terug, draaide deze keer de stoel om en ging er achterstevoren schrijlings op zitten.

‘Waarom brengt de architect zijn tekeningen niet zelf weg? Waarom verstuurt hij ze niet via internet? Daar is een programma voor, en als de geadresseerde er niet over beschikt, waarom stuurt hij de tekeningen dan niet op een diskette?’

‘Wie weet? Wat doet het ertoe? Vijfduizend dollar en een gratis ticket? Ze kunnen die tekeningen met een roeiboort versturen, als ze het willen.’

Hoofdschuddend wijdde China zich weer aan haar salade. ‘Het klinkt heel verdacht. Je zoekt het zelf maar uit.’

‘Hé, we hebben het hier wel over Europa. De Big Ben. De Eiffeltoren. Verdomme, zelfs het Colosseum.’

‘Ik hoop dat je het erg leuk zult hebben. Als je tenminste niet bij de douane wordt gepakt met heroïne.’

‘Ik zeg je dat dit volkomen legaal is.’

‘Vijfduizend dollar, alleen om een pakje weg te brengen? Ik denk het niet.’

‘Toe nou, China. Je móét mee.’

Er was iets aan zijn stem terwijl hij het zei, iets wat probeerde de gretigheid te maskeren maar dichter in de buurt van wanhoop kwam. China zei achterdochtig: ‘Wat is er? Je kunt het me maar beter vertellen.’

Cherokee plukte aan het plastic koordje dat over de rugleuning liep. Hij zei: ‘Het gaat hierom... ik moet mijn vrouw meenemen.’ ‘Wat?’

‘Ik bedoel de koerier. De tickets. Die zijn voor een echtpaar. In het begin wist ik het niet, maar toen de advocaat me vroeg of ik getrouwd was, merkte ik dat hij “ja” als antwoord wilde horen, dus ik zei ja.’

‘Waarom?’

‘Wat maakt het uit? Hoe moet iemand erachter komen? We hebben dezelfde achternaam. We lijken niet op elkaar. We kunnen gewoon doen alsof...’

‘Ik bedoel, waarom moet een echtpaar het pakje wegbrengen? Een echtpaar dat netjes gekleed is? Een man en een vrouw die “iets aan hun haar gedaan hebben”? Iets waardoor ze er onschadelijk, legaal en boven verdenking uitzien? Lieve hemel, Cherokee, gebruik je hersens. Dit is een smokkelonderneming en jij belandt erdoor in de gevangenis.’

‘Doe niet zo paranoïde. Ik heb het nagetrokken. We hebben het hier wel over een advocaat. Hij is echt.’

‘O, dát stelt me helemaal gerust.’ Ze legde worteltjes rondom op de rand van haar bord en ze strooide er een handje zonnebloempitten overheen. Nadat ze nog wat citroensap op de salade had gesprenkeld liep ze met het bord naar de tafel. ‘Ik trap er niet in. Je zult iemand anders moeten zoeken om voor mevrouw River te spelen.’

‘Er is niemand anders. En zelfs al zou ik zo snel iemand kunnen vinden, het ticket moet op naam staan van River en de naam op het paspoort moet overeenkomen met die op het ticket en... Toe nou, China.’ Hij klonk als een kleine jongen, gefrustreerd omdat een plan dat hem zo simpel had geleken, dat zo gemakkelijk te regelen was met een tochtje naar Santa Barbara, heel anders uitpakte. Dat was Cherokee voor honderd procent: ik heb een idee en de wereld zal erin meegaan.

China niet. Ze hield van haar broer. Om precies te zijn, ondanks

het feit dat hij ouder was dan zij, had ze een deel van haar tienerjaren en het grootste deel van haar jeugd doorgebracht met hem te bemoederen. Ondanks haar liefde voor Cherokee was ze echter niet van plan met hem mee te werken aan een opzet die heel goed zowel gemakkelijk verdiend geld kon opleveren als hen beiden in gevaar kon brengen.

‘Geen denken aan,’ zei ze tegen hem. ‘Vergeet het. Zoek een baan. Je moet eens een keer de echte wereld binnenstappen.’

‘Dat probeer ik hiermee toch.’

‘Zoek dan een vaste baan. Dat moet je uiteindelijk toch. Dan kun je het net zo goed nu doen.’

‘O, geweldig.’ Hij vloog van zijn stoel op. ‘Dat is echt héél fantastisch en geweldig, China. Zoek een vaste baan. Stap de echte wereld binnen. Dat probeer ik. Ik heb een idee voor een baan en een huis en geld, allemaal tegelijk, maar dat is blijkbaar niet goed genoeg voor jou. Het moet de echte wereld zijn, en een baan, maar dan wel op jouw voorwaarden.’ Met grote passen beende hij naar de deur, en daarna liep hij nijdig de tuin in.

China ging hem achterna. Midden op het dorstige grasveld stond een vogelbadje, en Cherokee gooide het water eruit, pakte een staalborstel die ernaast lag, en begon driftig de algenaanslag van het geribbelde schaalte te boenen. Hij marcheerde naar het huis, waar een opgerolde tuinslang lag, zette de buitenkraan open en sleepte de slang naar het vogelbadje om het te vullen.

‘Hoor eens,’ begon China.

‘Vergeet het maar,’ zei hij. ‘Jij vindt het een stom plan. Je vindt mij stom.’

‘Heb ik dat gezegd?’

‘Ik wil niet zo leven als de rest van de wereld – als een man die van acht tot vijf werkt voor een kloteloontje – maar dat keur jij niet goed. Jij denkt dat er maar één manier is om te leven, en als iemand met een ander idee komt is het flauwekul, stom en belandt hij er waarschijnlijk door in de gevangenis.’

‘Waar haal je het allemaal vandaan?’

‘Wat ik zou moeten doen, volgens jou, is werken voor een schijntje, het schijntje sparen en zo veel van het schijntje opzij leggen dat het erop uitdraait dat ik ga trouwen, een man ben met een hypotheek, kinderen en een vrouw die misschien een betere vrouw en moeder is dan mam ooit voor iemand is geweest. Maar dat is jóúw plan voor het leven, oké? Niet dat van mij.’ Hij smeed

de borrelende slang op de grond, zodat het water over het dorre grasveld stroomde.

‘Dit heeft niets te maken met iemands plannen voor het leven. Het is gezond verstand. Kijk in godsnaam nu eens naar wat je voorstelt. Kijk naar wat je is voorgespiegeld.’

‘Geld,’ zei hij. ‘Vijfduizend dollar. Vijfduizend dollar, die ik verdomme nodig heb.’

‘Om een boot te kopen waarvan je niet weet hoe je ermee moet varen? Om mensen mee uit vissen te nemen, god weet waarnaar toe? Denk nu eens één keer na, oké? Zo niet over de boot, dan in elk geval over dat plan om koerier te worden.’

‘Ik?’ Hij lachte hol. ‘Moet ik ergens over nadenken? Wanneer ga jij dat verdomme eens een keer doen?’

‘Ik? Wat...’

‘Het is toch verbazingwekkend. Je wilt mij vertellen hoe ik mijn leven moet inrichten terwijl het jouwe één grote grap is en je het zelf niet weet. En hier ben ik, ik geef je een behoorlijke kans om eruit te stappen, voor het eerst in... Hoeveel? Tien jaar, meer? En het enige wat jij...’

‘Wat? Waar moet ik uit stappen?’

‘... kunt doen is me kleineren. Omdat de manier waarop ik leef je niet aanstaat. En omdat je niet wilt inzien dat jouw manier van leven erger is.’

‘Wat weet jij van mijn leven?’ Ze merkte dat ze eveneens kwaad begon te worden. Ze haatte de manier waarop haar broer een andere wending aan een gesprek kon geven. Als je een discussie met hem wilde aangaan over keuzes die hij had gemaakt of wilde maken, zette hij onveranderlijk jou in de schijnwerpers. Die schijnwerpers werden altijd een aanval en je moest heel sterk in je schoenen staan om ongehavend uit de strijd te komen. ‘Ik heb je in geen maanden gezien. Je komt hier opdagen, breekt in mijn huis in, vertelt me dat je mijn hulp nodig hebt bij een of ander louche plannetje, en wanneer ik niet meewerk zoals je van me verwacht, wordt alles opeens mijn schuld. Maar dat spelletje speel ik niet mee.’

‘Natuurlijk niet. Jij speelt liever het spelletje waar Matt mee bezig is.’

‘Wat mag dat betekenen?’ wilde China weten. Maar bij het horen van Matts naam kon ze er niets aan doen dat ze voelde hoe een benige vinger van angst haar ruggengraat aanraakte.

‘God, China. Je denkt dat ik dom ben, maar wanneer kom jij er verdomme nu eens achter?’

‘Waarachter? Waar heb je het over?’

‘Al die onzin over Matt. Leven voor Matt. Je geld sparen “voor mij en Matt en de toekomst”. Het is belachelijk. En het is op zijn zachtst gezegd zielig. Je staat hier vlak voor me met je hoofd zo ver in je nek gegooid dat je niet gemerkt hebt...’ Hij zweeg. Het leek alsof hij zich opeens herinnerde waar hij was, bij wie hij was, en wat er gebeurd was waardoor ze zo tegenover elkaar stonden. Hij bukte zich om de slang op te rapen, sleepte die naar het huis terug en draaide de kraan dicht. Daarna rolde hij de slang op de grond op met te veel precisie.

China bleef naar hem kijken. Plotseling had ze het gevoel dat haar hele leven – haar verleden en haar toekomst – door een brand tot dit ene moment waren teruggebracht. Weten en niet weten tegelijk.

‘Wat weet je over Matt?’ vroeg ze haar broer.

Een deel van het antwoord kende ze al. Omdat ze alle drie samen tieners waren geweest in dezelfde vervallen wijk in een stad die Orange heette, waar Matt een surfer was, Cherokee zijn volgeling, en China een schaduw die door beiden werd geworpen. Maar een ander deel van het antwoord had ze nooit geweten, omdat het verborgen was gebleven in de uren en de dagen waarin de twee jongens samen de golven bij Huntington Beach hadden bedwongen. ‘Vergeet het maar.’ Cherokee liep langs haar heen en hij ging het huis binnen.

Ze volgde hem. Hij bleef echter niet stilstaan in de keuken of in de zitkamer. In plaats daarvan liep hij stug door, gooide de hordeur open en stapte op de verzakte veranda aan de voorkant van het huis. Daar hield hij stil en keek met half dichtgeknepen ogen naar de lichte, droge straat, waar de zon fel op de geparkeerde auto’s scheen en een windvlaag dorre bladeren over het trottoir joeg.

‘Je kunt me beter vertellen waar je hiermee naartoe wilt,’ zei China. ‘Jij bent ergens over begonnen. Dan kun je het net zo goed afmaken.’

‘Vergeet het maar,’ zei hij opnieuw.

‘Je zei: “zielig”. Je zei: “belachelijk”. Je zei: “een spelletje”.’

‘Het ontglipte me,’ zei hij. ‘Ik was pissig.’

‘Je spreekt Matt, nietwaar? Je moet hem nog steeds zien, wanneer hij zijn ouders opzoekt. Wat weet je, Cherokee? Is hij...’ Ze wist niet of ze het feitelijk over haar lippen kon krijgen, omdat ze eerlijk gezegd onwillig was om de waarheid te horen. Maar er waren zijn langdurige perioden van afwezigheid, zijn reizen naar New York, het afzeggen van de plannen die ze samen hadden gemaakt.

Er was het feit dat hij in LA woonde wanneer hij niet op reis was, en er waren al die keren wanneer hij wel thuis was, maar het toch te druk had met zijn werk om een weekend met haar door te brengen. Ze had zichzelf voorggehouden dat dit alles niets te betekenen had, had het op de weegschaal gelegd waarmee ze hun jaren van samenzijn afwoog. Maar haar twijfels waren gegroeid, en nu stonden ze voor haar, vragend om geaccepteerd of vergeten te worden. ‘Heeft Matt een andere vrouw?’ vroeg ze haar broer.

Hij blies zijn adem uit en schudde zijn hoofd. Het leek echter niet zozeer een antwoord op haar vraag als een reactie op het feit dat ze het om te beginnen gevraagd had.

‘Vijftig dollar en een surfplank,’ zei hij tegen zijn zus. ‘Daar heb ik hem om gevraagd. Ik gaf het product een goede garantie – je hoeft alleen maar aardig tegen haar te zijn, zei ik, en dan zal ze met je meewerken – dus hij was bereid om te betalen.’

China hoorde de woorden, maar een moment lang weigerden haar hersens om ze op te nemen. Toen herinnerde ze zich de surfplank van al die jaren geleden. Hoe Cherokee ermee thuis was gekomen, en zijn triomfantelijke kreet: ‘Die heeft Matt me gegeven!’ En ze herinnerde zich wat erop volgde: zeventien jaar, nooit een afspraakje gehad en nog minder gekust of aangeraakt of de rest, en Matthew Whitecomb – lang en verlegen, goed op een surfplank maar stuntelig met meisjes – die bij hun thuis langskwam en verlegen stamelend een afspraakje wilde maken, alleen was het helemaal geen verlegenheid, nietwaar, die eerste keer, maar eerder het feit dat hij met het zweet in zijn handen hoopte te incasseren waarvoor hij haar broer betaald had om het te bezitten.

‘Je verkocht...’ Ze kon de zin niet afmaken.

Cherokee draaide zich om en keek haar aan. ‘Hij vindt het lekker om met je te neuken, China. Daar gaat het om. Meer is het niet. Einde verhaal.’

‘Ik geloof je niet.’ Maar haar mond was droog, droger dan haar huid aanvoelde in de hitte en de wind die uit de woestijn kwam, droger zelfs dan de gebarsten, verschroeide aarde waarin de bloemen verwelkten en de regenwormen zich verborgen hielden.

Ze tastte achter zich naar de verroeste knop van de oude hordeur. Ze ging het huis binnen. Ze hoorde dat haar broer haar achternakwam, zijn voeten treurig sloffend in haar kielzog.

‘Ik had het je niet willen vertellen,’ zei hij. ‘Het spijt me. Ik ben nooit van plan geweest het je te vertellen.’

‘Ga weg,’ antwoordde ze. ‘Ga nu maar. Ga.’

‘Je weet dat het waar is wat ik heb gezegd, toch? Je kunt het voelen, omdat je de rest gevoeld hebt: dat er iets niet goed zit tussen jullie, dat het al een poosje niet goed zit.’

‘Daar weet ik niets van,’ zei ze tegen hem.

‘Ja, dat weet je wel. En het is beter om het te weten. Nu kun je je van hem losmaken.’ Hij ging achter haar staan en legde zijn hand – wat leek het een aarzelend gebaar – op haar schouder. ‘Ga met me mee naar Europa, China,’ zei hij zacht. ‘Het zal een goede plek zijn om te beginnen met vergeten.’

Ze schudde zijn hand af en draaide zich om, zodat ze hem kon aankijken. ‘Ik stap niet eens dit huis uit met jou.’